

Llegir (I): variació vocàlica en el radical

(ALDC, IX, 2016. *Llegir* [Infinitiu])

El tipus *ll[e]gir/ll[ə]gir* (< llat. vg. *LEGIRE) va sofrir un canvi en el vocalisme àton en *ll[i]gir* per assimilació a la vocal tònica [i] i a la palatal inicial, ajudat per antigues formes rizotòniques de la conjugació (*jo llig, tu lliges*, etc.); coneix documentació antiga (Jaume I, R. Llull, *Vides*, Eiximenis) i té una extensió notable, especialment en ross.,

alg., tort., a més de punts dels parlars ponentins, del val. mer. i del bal. Per a *lle[ɜ]ir, lle[dɜ]ir*, etc., veg. mapa 1378. *Llegir* (model *servir*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917; la *PEOLC Fonètica* considera no recomanable l'assimilació com *lligir* per *llegir* ni el tancament de *e* en *i* per contacte amb una consonant palatal (pàg. 14).

